

Sygn. akt I C 257/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko

A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I C 257/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu w dniu 2 lutego 2016 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. domagał się zasądzenia od A. K. kwoty 31518,89 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 9 lutego 2007 roku pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu gotówkowego numer (...) o bliżej nieznannej treści.

Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność została sprzedana na rzecz powoda w dniu 3 czerwca 2015 roku.

W wyniku tej czynności powód nabył wierzytelność w kwocie 30640,54 zł w tym 20401,36 zł kapitału, 10026,17 zł odsetek, w nie wiadomo jakiej wysokości naliczonej umową, w okresie od dnia zawarcia umowy do przelewu, 213,01 zł kosztów (prowinizje, ubezpieczenia i inne). Następnie powód kontynuował naliczanie odsetek do dnia wytoczenia powództwa, które wyniosły 915,80 zł.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 18 lutego 2016 roku powód zmodyfikował swoje żądanie wskazując, iż domaga się w złożonym przez siebie pozwie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 31518,89 zł wynikającej z

tytułu umowy kredytu odnawialnego numer (...) z dnia 9 lutego 2007 roku, którą to wierzytelność strona powodowa nabyła na podstawie umowy cesji z dnia 1 czerwca 2015 roku.

Pozwany A. K. nie stawiał się na rozprawę oraz nie zajął żadnego stanowiska w sprawie w żadnej formie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2007 roku pozwany zawarł z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę kredytu odnawialnego numer (...), mocą której przyznano pozwanemu limit kredytowy w kwocie 10000 zł. Wysokość należnych Bankowi odsetek umownych, odsetek za opóźnienie, opłaty za ubezpieczenie i prowizji miała określać „Tabela odsetek i prowizji kredytu odnawialnego”. Natomiast informację o skutkach uchybienia postanowieniom umowy, o zasadach i terminie spłaty kredytu zawierał regulamin.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego kserokopia umowy, k.31-33)

W dniu 1 czerwca 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. zawarł z B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w G. umowę sprzedaży wierzytelności obejmującą również wierzytelność wobec A. K..

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego kserokopia, k.36-37; załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 1 czerwca 2015 roku, k.38)

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rawie Mazowieckiej P. P. w oparciu o art. 825 k.p.c. umorzył wszczęte postępowanie egzekucyjne i zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy w postaci zaopatrzonego w klauzulę wykonalności Bankowego Tytułu Egzekucyjnego z dnia 20 lipca 2011 roku

(dowód: odpis postanowienia, k.45)

W dniu 23 grudnia 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym oświadczył, iż w dniu 3 czerwca 2015 roku nabył od (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce wymagalną wierzytelności wobec dłużnika A. K. z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 9 lutego 2007 roku w wysokości 31518,89 zł w tym 20401,36 zł kapitału, 10941,97 zł odsetek i 175,56 zł kosztów.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych, k. 3)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które powód zaoferował w toku postępowania. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a również Sąd z urzędu nie stwierdził podstaw, by odmówić im nadania waloru wiarygodnego dowodu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, okazało się bezzasadne i jako takie zasługiwało wyłącznie na oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie, bowiem z art. 339 §1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Jednakże, pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli: pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), albo sąd stwierdził nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest

wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 § 1 k.p.c.). Sąd nie wyda ponadto wyroku zaocznego, jeżeli na pierwszej rozprawie, poza pozwanym, nieobecny jest także powód, który nie żądał rozpoznania sprawy w swej nieobecności, gdyż w tym przypadku sąd zawiesza postępowanie (art. 177 § 1 pkt 5 k.p.c.).

Pozwany w żaden sposób nie wdał się w spór co do istoty sprawy, nie stawiał się na rozprawę pomimo, iż był o jej terminie prawidłowo zawiadomiony, nie złożył też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Nie wniósł również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające mu stawiennictwo na wezwanie Sądu. Co prawda pełnomocnik powoda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność.

Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

W myśl art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższy przepis wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44).

Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższa regulacja stanowi specyficzną sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.), zrównując w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 k.p.c.)

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego, są sprzeczne ze złożonymi dokumentami itp.

W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r., III CR 153/72 OSNCP 1973 z. 5, poz. 80, a także A. Zieliński, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, opublikowana w systemie informacji prawnej Legalis w wersji elektronicznej).

W sprawie niniejszej pozwany, co prawda nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie.

Powód w treści pozwu i pism procesowych nie podał jakie były warunki umowy (w tym kwota udzielonego kredytu), w jaki sposób pozwany uchybił warunkom umowy (czy dokonywał wpłat i w jakiej wysokości), w jaki sposób zostały naliczone dochodzone odsetki, tj. nie podał konkretnej wysokości odsetek umownych, a także podstawy uprawnienia powoda i wierzyciela pierwotnego do ich naliczenia.

Nadto wskazywana przez powoda kwota zaległego kapitału będącego przedmiotem roszczenia (20401,36 zł) jest jednoznacznie sprzeczna z ze złożoną umową która ma rzekomo stanowić podstawę prawną i faktyczną żądania, gdyż w umowie tej wskazano jako limit zadłużenia 10000 zł. Nie jest więc możliwe by przy limicie 10000 zł pozwany pożyczył 20401,36 zł.

Wyklucza to tym samym zastosowanie przytoczonego wyżej art. 339 k.p.c., skoro w zakresie wysokości roszczenia, powód nie przedstawił żadnych twierdzeń, które mogłyby być uznane za prawdziwe.

Samo zaś podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej i odsetek, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r. w sprawie I CKU 87/97).

Mając na uwadze, że nie można było uznać za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda zawartych w pozwie, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe i poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o dokumenty złożone przez powoda

W tym miejscu wskazać należy, iż w obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontradyktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania.

To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W procesie o spełnienie świadczenia nabytego w drodze sprzedaży wierzytelności cesjonariusz musi przede wszystkim wykazać, że cedentowi faktycznie przysługiwała nabyta wierzytelność względem dłużnika, a po wtóre, że pomiędzy nim a cedentem została skutecznie zawarta umowa przenosząca tę konkretną wierzytelność, którą wskazał w pozwie.

W przedmiotowej sprawie powód będący inwestycyjnym funduszem sekurytyzacyjnym, dochodził od pozwanego zapłaty należności wynikającej z wierzytelności nabytej przez fundusz.

O ile w toku niniejszego postępowania powód zdołał wykazać zawarcie umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W., wśród których miała znaleźć się wierzytelność wobec pozwanego, tak nie wykazał, zgodnie ze spoczywającym na nim ciężarem dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), by istotnie wierzytelność ta istniała.

Dla skutecznego dochodzenia zapłaty powód powinien wykazać nie tylko sam fakt cesji wierzytelności, ale również istnienie, wymagalność i wysokość wierzytelności objętej cesją.

W tym kontekście przedstawione przez niego dowody, są dalece niewystarczające.

Po pierwsze, jak już wyżej wskazano, ustalony przez strony w umowie kredytu odnawialnego limit kredytowy wynosił 10000 zł., co za tym idzie należność z tytułu kapitału nie mogła przekroczyć rzeczowej kwoty. W sytuacji tej żądanie kwoty 20401,36 zł kapitału nie może być uznane za uzasadnione.

Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie nie wynikało, iż limit ten został przez stronę pozwaną podwyższony. Również sam powód nie podnosił takiej okoliczności i nie wskazywał, kiedy to hipotetycznie miało miejsce.

Zatem powyższe nie pozwala na ustalenie, ile i kiedy pozwany wzięł kredytu odnawialnego.

Nadto samo przyznanie limitu kredytowego w kwocie 10000 zł nie oznacza, że pozwany taki limit wykorzystał w całości czy w jakiegokolwiek części. Tu również brak twierdzeń faktycznych powoda oraz dokumentów pozwalających na ustalenie rzeczywistego zadłużenia pozwanego, tj. konkretnych kwot i dat wypłacenia pieniędzy.

Po drugie informacje o ewentualnych skutkach uchybień postanowieniom umowy oraz zasadom i terminom spłaty kredytu miały znajdować się w regulaminie, którego jednak strona powodowa nie załączyła do akt sprawy. Nie sposób więc ustalić pełnej treści stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego z bankiem, w szczególności skutków opóźnienia.

Po trzecie ze zgromadzonego materiału dowodowego a zwłaszcza dokumentów w postaci umowy kredytu, umowy sprzedaży wierzytelności i wyciągu z ksiąg rachunkowych wynikają rozbieżności co do rodzaju zawartej umowy kredytowej oraz daty zawarcia umowy cesji.

W toku postępowania powód w żaden sposób nie wyjaśnił rozdzwiewku pomiędzy tymi dokumentami.

Na zakończenie tej części rozważań należy także wskazać, iż za uwzględnieniem roszczenia nie przemawia dokument w postaci wyciągu z własnych ksiąg powoda.

Zgodnie z przepisem art. 194 ust 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tj. - Dz.U. z 2014 r., poz. 157 dalej: „u.f.i.”) w obowiązującym brzmieniu, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

Z ust. 2 art. 194 „u.f.i.” wynika, że moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje jednak w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (LEX nr 852310), w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 „u.f.i.”, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji.

W związku z powyższym aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego winien być traktowany, jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.), co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła.

Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają, więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (por. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 roku, V CSK 329/12, LEX nr 1375500).

Te wszystkie okoliczności – przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru działalności strony powodowej – nie pozwoliły uznać żądania pozwu za uzasadnione.

Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/11, LEX nr 1108777).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

SSR Jarosław Janeczek